

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 249

Năm xưa, lão cư sĩ Lý Bình Nam phát tâm giảng bộ Kinh này nhưng chưa có giảng được viên mãn. Lịch đại có rất nhiều, rất nhiều Tổ sư Đại đức phát tâm giảng bộ Kinh này nhưng đều không có cách nào hoàn thành, vì Kinh quá dài, phân lượng quá lớn. Vì vậy tôi đã nói với Lý hội trưởng, muốn hoàn thành công việc này thì tôi cần phải buông bỏ hết thấy tất cả sự tình. Lớp bồi huấn khóa thứ năm chúng tôi đã làm một sự thử nghiệm rất là thành công. Đồng học của chúng ta sau khi học xong có thể lên giảng đài, có thể dạy học, đây là thành công rồi. Cho nên sự việc lập trường dạy học này tôi đã yên tâm, buông bỏ được rồi. Bắt đầu khóa thứ sáu tôi không tham dự, nhiều nhất tôi cũng chỉ làm người hướng dẫn mà thôi, tôi không tham dự vào thực tế. Cho nên tôi kiến nghị với ông, đối với những đồng học mong muốn ở lại lớp bồi huấn tại Singapore, chúng ta phải chính thức mời họ, cho họ tư cách và sự từng trải. Những người khóa thứ năm còn ở lại, chúng ta sẽ mời họ làm trợ giáo trong khóa thứ sáu. Còn những khóa trước, các đồng học lớp Hoa Nghiêm, chúng ta đều mời họ làm giảng viên. Cùng lúc đem cả việc trợ giáo của khóa thứ năm, hai thư mời này đều gửi cho họ. Mỗi một khóa chúng tôi đều có thư mời. Kỳ hạn của những thư mời là từng khóa từng khóa một, mỗi một khóa đều phải gửi thư mời. Đây là lý lịch, kinh nghiệm từng trải của mọi người cho Phật giáo trong tương lai.

Giảng viên khóa thứ sáu, khóa thứ bảy, khóa thứ tám, đến khóa thứ chín thì chúng ta mời họ làm phó giáo sư. Làm phó giáo sư từ khóa thứ chín, mười, mười một, đến khóa thứ 12 thì chúng ta mời họ làm giáo sư. Chúng ta nhất định phải nâng cao tư cách và sự từng trải cho các đồng học. Hội trưởng đã tiếp nhận ý kiến này, hy vọng lớp bồi huấn có thể cứ như thế mà làm, không nên gián đoạn. Nhưng đây chỉ là thời gian ngắn hạn, là lớp học cấp tốc. Học ở tại nơi này, nếu như bạn có thể kiên trì không rời khỏi giảng đài thì bạn mới có thành tựu. Nếu như bạn lơ là, ba tháng bạn không giảng Kinh, nửa năm không giảng Kinh thì bạn đã hoàn toàn thoái chuyển. Nếu bạn không tin tưởng, đồng học tốt nghiệp ở các khóa trước của chúng ta đã trở về Trung Quốc rồi, hơn nửa năm họ không có giảng Kinh, bây giờ thì không thể so sánh được với các vị, nếu họ lên giảng đài để so bì với các vị, thì sẽ hiện ra rõ ràng ở trong mắt của thánh chúng, vừa nghe thì đã nhận ra

ngay. Cho nên phải kiên trì không rời khỏi giảng đài, chúng ta mới có thể thành tựu.

Cơ hội lên giảng đài rất khó, có thể gặp chứ không thể cầu. Cho nên bản thân tôi liền nghĩ đến, sau này trước lúc tôi được 80 tuổi, tôi phải hoàn thành “Kinh Hoa Nghiêm” trong thời gian năm năm. Tôi dự tính dùng ba năm để giảng cho xong “Hoa Nghiêm”, trong thời gian ba năm phải giảng xong 99 quyển. Mỗi ngày giảng 4 giờ đồng hồ, một năm phải giảng 300 ngày, ba năm như vậy thì có 3.600 giờ. Đương nhiên không thể giảng được kỹ như là hiện nay, nhưng có thể đem Kinh văn giảng cho hoàn thành. Sau đó tôi lại dùng thời gian một năm, một năm có 1.200 giờ đồng hồ, tôi dùng 600 giờ đồng hồ để giảng “Kinh Pháp Hoa”, và 600 giờ để giảng “Kinh Lăng Nghiêm”. Năm sau cùng cũng là 1.200 giờ đồng hồ, tôi sẽ đem Tịnh Độ năm Kinh một luận giảng trở lại một lần nữa. Đây là công khóa trong năm năm của tôi. Cho nên trong năm năm này, công việc của tôi là ở trong phòng thu âm ghi hình, tạm thời không tham gia các hoạt động đối ngoại bên ngoài để tránh đổ kỵ và chướng ngại, sẽ không tham gia nữa... Không có Pháp sư Tịnh Không rồi, không thấy nữa rồi. Tôi ở trong phòng ghi hình. Nếu có người đến mời tôi đi hoằng pháp, tôi nói tôi có thể nhận lời bạn sau năm năm này, sau khi tôi 80 tuổi, tôi hoàn thành công việc này rồi, hoàn thành khóa trình 6.000 giờ này rồi, nếu tôi còn có thời gian, tôi có thể nhận lời bạn. Còn trong năm năm này, tôi nhất định phải giữ vững, cũng là một lần để tự kiểm điểm phản tỉnh. Tôi cảm thấy đây là mục đích thật sự của cuộc đời tôi.

Xin báo cáo thêm với các vị, cũng là qua sự đả kích nghiêm trọng lần này, tôi có được một sự an ủi rất lớn, đó là Chính phủ Úc Châu đã cho phép tôi được cư trú vĩnh viễn, nhận được giấy cư trú vĩnh viễn của Chính phủ Úc Châu. Việc cư trú vĩnh viễn này là thị thực dành cho những nhân tài đặc biệt, nhân tài đỉnh cao của đất nước Úc Châu, cho nên loại thị thực nhập cảnh này, tôi nghe nói đất nước của họ chỉ có 200 người được cấp. Tôi là người Trung Quốc đầu tiên nhận được loại thị thực này, trước giờ chưa có ai. Loại thị thực này được hưởng tất cả quyền lợi của công dân Úc Châu, có thể không cần phải tận hết nghĩa vụ. Chính phủ Úc Châu đã quá ưu đãi với tôi, vì thế công việc tại Úc Châu vô cùng thuận lợi, từ chính quyền liên bang cho đến chính quyền địa phương đều giúp đỡ, từ Đảng cầm quyền cho đến Đảng không cầm quyền cũng đều giúp đỡ.

Hiện tại chúng ta ở bên đó lập dự án làm Tịnh Tông Học Viện. Ban đầu tôi muốn lập là “Tịnh Tông Học Hội”, là “Trung Tâm Tu Học Tịnh Tông”. Chúng ta đã mua một cái giáo đường Thiên Chúa giáo, bổ nhiệm các thầy có tên lót chữ

“Ngộ” ở bên đó. Giờ cũng ổn cả, tôi cũng có thể không cần phải đến Úc Châu nữa. Nhưng hiện tại không ngờ rằng họ phê chuẩn cho chúng ta là “Tịnh Tông Học Viện”. Sự việc này thì hơi phiền phức, “Học Viện” là phải làm trường dạy học, điều này tôi không hề nghĩ tới. Tôi nghĩ có lẽ Phật Bồ Tát muốn chúng ta làm công việc này. Sau khi thành lập học viện, từ học viện lại phát triển lên thành đại học, việc này đã rõ ràng rành mạch, rất là dễ dàng thành tựu.

Trong nhà Phật chúng ta có không ít pháp sư rất nhiệt tâm làm giáo dục, nhưng họ làm giáo dục đều là những trường học xã hội thông thường, vẫn là những khoa hệ trong hầu hết các trường đại học, không phải Phật pháp, không giống như việc này của chúng ta. Khóa trình ở trong Tịnh Tông Học Viện của chúng ta là Tam Tạng 12 bộ Kinh điển. Tương lai chúng ta phát triển thành trường đại học, chương trình học bên trong chính là “Đại Tạng Kinh”. Cứ như vậy thì “Đại Tạng Kinh” không cần phải cất ở trong tủ sách nữa rồi, thật sự toàn bộ đều được mang ra khỏi tủ. Tôi mong rằng, tương lai học sinh lớp bồi huấn của chúng ta chính là “Đại Tạng Kinh” sống. Bởi vì “Đại Tạng Kinh” tổng cộng chỉ có hơn 3.000 bộ, nếu như chúng ta có hơn 3.000 học sinh, mỗi một người chuyên tâm một bộ thì lẽ nào không phải là “Đại Tạng Kinh” sống sao? Cho nên tôi có suy nghĩ, đem học viện này tương lai phát triển thành Trường đại học Phật giáo. Tâm lượng của chúng ta phải lớn, không những hoằng dương Tịnh Tông, mà mỗi một tông phái Phật giáo chúng ta đều hoằng dương, chúng ta đều giúp họ bồi dưỡng nhân tài. Tôi cũng hy vọng học sinh lớp bồi huấn của chúng ta, nếu như các bạn có hứng thú đối với những tông phái khác thì nên học Ngẫu Ích Đại Sư bốc thăm trước tượng Phật, bắt trúng được tông phái nào thì bạn chuyên chú vào tông phái đó, tương lai đem tông phái này phục hưng trở lại, bạn sẽ là Tổ sư phục hưng. Cho nên Tổ sư rất nhiều, không phải chỉ có một, mọi người sẽ không tranh nhau, vậy thì bình đẳng rồi.

Học viện hiện nay, tôi đang suy nghĩ, chúng ta cần có một miếng đất. Đất đai ở Singapore thì thật khó mà có được, tắc đất tắc vàng, ở Úc Châu thì rất dễ dàng có được. Hiện tại tính toán của tôi, ngôi trường học này phải cần đến một miếng đất ít nhất là 100 mẫu Anh. Một mẫu Anh là 40.000 thước Anh, cũng có thể nói là không thể ít hơn 4.000.000 thước Anh. Lý tưởng nhất là có thể được 300 mẫu Anh. 300 mẫu Anh nếu tính thành thước Anh vuông, là thành 12.000.000 thước Anh vuông, thì trường học chúng ta tương lai mới có thể phát triển. Hiện tại tôi đã nhờ người đi tìm đất. Chúng ta cần một miếng đất có diện tích lớn đến như vậy, trước tiên làm Tịnh Tông Học Viện. Học Viện Tịnh Tông thì chúng ta

bắt đầu phân khoa, những khoa này chính là dựa vào mười tông phái. Ngoài bốn tông là Tịnh Độ Tông của chúng ta ra, chúng ta có khoa Thiền học, có khoa Thiên Thai học, có khoa Hoa Nghiêm học. Người ưa thích “Kinh Lăng Nghiêm” cũng không ít, có thể thành lập một khoa Lăng Nghiêm học. Khoa Mật Tông học, khoa Giới Luật học. Còn Tiểu Thừa thì chúng ta không cần phải chia ra, khoa Câu Xá, khoa Thành Thật, không cần phải làm, đem hợp lại, làm khoa A Hàm học. Cho nên tôi dự tính, chúng ta thành lập mười cái khoa hệ, hy vọng trong tương lai nhân tài của những khoa hệ này sau khi được đào tạo xong, chúng ta sẽ nâng lên thành mười cái học viện. Mười học viện thì hợp thành một Trường đại học Phật giáo hoàn chỉnh. Đây là mục tiêu cả đời của chúng ta, đây là phương hướng của chúng ta.

Chế độ giáo dục của chúng ta, hiện tại những ý tưởng sơ bộ của tôi đã đưa ra cho các đồng học bên đó nghiên cứu. Phương pháp sơ bộ của tôi, lớp phổ thông chúng ta là hai năm. Mục đích của lớp phổ thông là gì? Là giúp đỡ các viện Phật học bồi dưỡng ra giáo viên, thời gian hai năm để bồi dưỡng giáo viên. Lớp chính khoa của chúng ta là ba năm, lớp nghiên cứu thì bốn năm, tổng cộng là chín năm. Chín năm huân tu như vậy, chúng ta mới có thể trở thành những nhân tài hoằng pháp thực thụ, tương lai hoằng pháp lợi sanh trên toàn thế giới, chủ trì đạo tràng, thúc đẩy giáo dục của Phật Đà, thì chúng ta mới có năng lực, mới có cái trí tuệ này, mới có đức hạnh. Nếu như không có sự hun đúc lâu dài như vậy, sự thâm nhập hạ công phu như vậy, thì hoằng pháp lợi sanh sẽ không dễ dàng. Vì vậy, hy vọng ngôi trường học này có thể làm cho tốt, làm cho thật hoàn mỹ. Chúng ta có cái quyết tâm này, cũng khuyến khích đồng tu nhất định phải làm cho tốt, nếu không thì chúng ta đã phụ đi tấm lòng tốt của Chính phủ Úc Châu đối với chúng ta, chúng ta cũng làm mất mặt tổ tông, làm mất thể diện của dân tộc chúng ta. Cho nên nhất định phải toàn tâm toàn lực mà làm cho tốt.

Lần này tôi gặp phải những ma nạn này, đã khiến phương hướng của tôi thay đổi thành mục tiêu này. Cho nên các vị hãy nghĩ thử, những ma nạn này với tôi là đại công đức, tương lai cho dù họ đọa địa ngục, họ ở dưới địa ngục cũng trải qua cuộc sống của cung trời Đao Lợi, cũng sẽ không chịu khổ. Đây chính là Phật pháp đã nói tự lợi lợi tha. Chúng ta tuyệt đối không trách họ, chúng ta nên biết họ đã giúp chúng ta thay đổi phương hướng. Cái phương hướng này, cái mục tiêu này tốt hơn, thù thắng hơn. Cho nên, tôi đối với ma chướng bên ngoài chỉ có một tấm lòng là cảm ân. Lần trước cũng là gặp phải sự đả kích rất lớn, tôi đã đề xuất sống trong thế giới cảm ân. Tôi khuyến khích chính mình, tôi cũng giúp đỡ những

người tạo nghiệp ấy, cố gắng giảm nhẹ đau khổ cho họ, cố gắng giúp đỡ cho họ. Chúng ta phải nên có cái tâm như vậy. Cho nên một lần trải qua thì tâm càng thanh tịnh, trí tuệ tăng trưởng, phiền não giảm nhẹ, pháp hỷ sung mãn. Ở điểm này, tôi có thể công hiến cho các vị đồng tu, các vị đồng học. Các vị cần phải học thì trong một đời con đường giác ngộ mới đi được thuận lợi. Thuận lợi không phải là không có chướng nạn, có chướng nạn, nhưng biết làm sao để tránh né. Chúng ta hoằng pháp lợi sanh nối dòng huệ mạng của Phật, mục tiêu chung này vĩnh viễn không thay đổi, nhưng mà thế nào? Càng đi càng thù thắng, càng đi pháp hỷ càng sung mãn. Cho nên, tôi đối với tất cả những người có hiểu lầm với tôi, người đổ kỵ với tôi, người hủy báng tôi, người hãm hại tôi, tôi đều là một lòng cảm ân họ. Tôi nhờ việc này mà được tâm thanh tịnh, tôi nhờ việc này mà sanh khởi vô lượng vô biên thiện nguyện, thiện hạnh. Họ đến gây phiền phức cho tôi, tôi thì đem công đức hồi hướng cho họ. Tại vì sao lại làm như vậy? Học Phật mà, Phật là dùng cái tâm như thế, thái độ như thế, hành vi như thế đối với yêu ma quỷ quái. Chúng ta hãy xem lão sư của mình, chúng ta học tập lão sư của mình, lão sư đã làm như vậy thì chúng ta cũng phải nên có cách làm như vậy. Đệ tử Phật, cho nên cần phải học tập ở đức Phật. Những gì Phật làm, chúng ta nhất định phải khuyến khích bản thân làm cho được. Những gì Phật không làm, chúng ta quyết định không thể làm. Cho nên đối với mọi loại ma chướng, chúng ta đều có thể đột phá rất dễ dàng.

Có đồng tu nói, “tử ma” là khó nhất. Tử như thế nào thì là ma? Đạo nghiệp của chúng ta chưa thành tựu thì thọ mạng đã hết, mặc dù tu được rất tốt, đời sau có thể được thân người, thì lần đầu thai này để lỡ ít nhất cũng 20 năm, 20 năm giữa ở trong đời sau phải học lại từ đầu, thì ma chướng này gọi là “tử ma”. Nhưng chúng ta biết, chúng ta có thể kéo dài tuổi thọ hay không? Có thể. Học trò của Thích Ca Mâu Ni Phật là tôn giả Ca Diếp, Ngài còn chưa mất, hiện tại là bao nhiêu tuổi rồi? Căn cứ vào ghi chép của người Trung Quốc thì hơn 3.000 tuổi rồi, người ngoại quốc ghi chép thì cũng hơn 2.500 tuổi rồi, Ngài vẫn còn sống. Ngài phải sống bao lâu? Ngài phải đợi Bồ Tát Di Lặc xuất thế, đem y bát của Thích Ca Mâu Ni Phật truyền lại cho Ngài, tôn giả mới có thể nhập diệt. Trên “Kinh Di Lặc Bồ Tát Hạ Sanh” Thế Tôn đã nói với chúng ta, Bồ Tát Di Lặc tới khi nào thì đến nơi này? Thời gian ở thế gian này chúng ta là 5.670.000.000 năm, Tôn giả Ca Diếp phải sống 5 tỉ 670 triệu tuổi. Thọ mạng có thể kéo dài, đều tại ở nguyện vọng. Việc này là có đạo lý. Ở trên Kinh Phật thường hay nói: “*Tất cả pháp từ*

tâm tưởng sanh”, chỉ cần nguyện lực của chúng ta siêu vượt nghiệp lực thì bản thân sẽ làm chủ được.

Một ví dụ về cải tạo vận mệnh rõ ràng nhất, kỳ thực những ví dụ rõ ràng thì rất nhiều rất nhiều, vì không có người nào nói ra, Viên Liễu Phàm tiên sinh thì đã nói ra, cho nên mọi người biết ông. Thọ mạng của ông là 53 tuổi, ông đã thay đổi được, ông đã sống được đến 74 tuổi mới qua đời. Thọ mạng là có thể kéo dài, kéo dài tuổi thọ là một việc dễ như trở bàn tay, một chút cũng không khó. Tôi ở đạo tràng, tôi không có dấu giếm một chút gì cả, đều phơi bày thấu suốt hết. Khi tôi còn là thanh niên, rất nhiều người xem tướng đoán mạng cho tôi đều nói tôi không sống qua nổi 45 tuổi. Tôi năm nay 75 tuổi, đã vượt qua được 30 năm rồi. Thọ mạng có thể thay đổi. Những người xem tướng đoán mạng đó tôi đều tin họ, tôi đã tìm tòi qua, bản thân tôi cũng biết đoán mạng. Sau khi học Phật thì vứt bỏ hết, không làm những việc này nữa. Nguyện lực vượt qua nghiệp lực, vận mạng liền chuyển trở lại. Phương pháp để cải biến thì Liễu Phàm tiên sinh nói rất hay, ông nói có thay đổi từ trên sự, có thay đổi trên lý, có thay đổi từ trên tâm, thượng thừa nhất là thay đổi từ trên tâm. Thay đổi trên tâm như thế nào? Vô ngã, vô tư thì bạn sẽ thay đổi được một cách triệt để, bạn muốn trụ lại ở thế gian này bao nhiêu năm thì sẽ trụ bấy nhiêu năm, một chút trở ngại cũng không có. Từ trên sự mà sửa thì có thể khỏe mạnh sống lâu, nhưng không thể lâu dài. Từ trên lý mà sửa thì có thể dài hơn một chút, nhưng cũng không phải lâu dài lắm. Chỉ có sửa ở trên tâm thì mới lâu dài. Trên “Kinh Kim Cang” nói với chúng ta, viễn ly ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng, đây là thay đổi từ trên tâm, đây là sửa được cứu cánh, sửa được triệt để, bạn sẽ được đại tự tại.

Tôi còn nhớ, trong lần trước tôi giảng ở chỗ này đã lấy một ví dụ về vệ sinh ăn uống. Nếu bạn thật sự hiểu được mà giữ gìn mỗi một cơ quan trên thân thể của mình, bạn có thể yêu thương chúng thì chúng sẽ khỏe mạnh, chúng không bị tổn hại, cho nên nhất định phải hiểu được. Có rất nhiều người không có đủ thường thức trong việc ăn uống, đã phá hoại chà đạp chính thân thể mình, phá hoại sự khỏe mạnh của các cơ quan, cứ như vậy thì bạn sẽ rất dễ sinh ra bệnh, cũng là hao tổn thọ mạng của bạn. Chúng ta có một thói quen rất không tốt, đó là thích bồi bổ thân thể. Bạn không bồi bổ thì không sao, vừa bồi bổ thì liền có chuyện. Những đồ bồi dưỡng đó không thể ăn một cách tùy tiện. Gần đây, tôi nghe Hồng Kông chúng ta có một bà cụ hộ pháp họ Trần, đạo tràng ở Hồng Kông chúng ta là do bà hiến tặng, bà nhiều năm bị cao huyết áp, cả thân đầy bệnh, đến khám ở một đại phu, trị bệnh cũng đỡ hơn nhiều, dường như hồi phục rồi. Có một hôm

bà đột nhiên đo huyết áp, huyết áp đã tăng lên cao sắp vượt quá 200, thật đáng sợ. Có một đồng tu đã đến hỏi bà: “*Rốt cuộc là bà đã làm những gì? Máy ngày nay bà rất bình thường, sao đột nhiên lại trở nên như vậy? Bà có ăn uống gì hay không?*”. “*Đâu có, tôi ăn uống rất bình thường mà*”. Sau đó có người nói: “*Bà hãy nhớ kỹ lại xem nào?*”. Bà nói: “*Hôm qua tôi có ăn 10 cây Đông Trùng Hạ Thảo*”. Chính là 10 cây Đông Trùng Hạ Thảo, bà đã ăn ngày hôm qua. Mọi người nói với bà: “*Không sai! Hôm qua ăn, hôm nay mới phát tác, khiến huyết áp cao như vậy*”. Sau này đi hỏi ý kiến bác sĩ, bác sĩ nói vấn đề phát sinh là từ chỗ này. Cho nên không thể bồi bổ. Vạn nhất không nên xem những đồ bổ dưỡng đó đều rất đáng quý. Trên nhãn mác sản phẩm nói với bạn là có lợi ích đối với cái gì, có lợi cho dạ dày, có lợi đối với tim mạch, có lợi đối với cái gì đó, tôi nhìn thấy những thứ đó, tôi gọi đó là “*bày mưu giết người cướp của*”. Các vị bị lừa, tôi thì không mắc lừa. Việc ăn uống khỏe mạnh nhất, thì các vị hãy xem cư sĩ Hứa Triết, mọi người chúng ta đều đã thấy qua, năm nay đã 102 tuổi. Tuần trước bà đã đến tìm tôi, bà mỗi ngày chỉ ăn rau xà lách, không ăn dầu, không ăn muối, không ăn đường. Vì sao vậy? Những thứ đó đều không sạch sẽ. Khỏe mạnh nhất là xà lách. Bạn hãy xem trâu, bò, dê, ngựa, chúng khỏe như vậy, chúng không có ăn dầu mỡ, chúng cũng không có ăn muối. Nếu như đem năm loại gia vị điều vị này ngày ngày ép cho chúng ăn thì chúng sẽ không còn sức lực gì nữa, chúng cũng không thể làm việc được nữa. Ăn uống khỏe mạnh nhất chính là ăn uống tự nhiên nhất. Tâm lý khỏe mạnh nhất chính là tâm thái hồi quy đại tự nhiên. Đối người, đối sự, đối vật, tất cả đều không tính toán, tất cả đều không chấp trước, đều không phân biệt, thân tâm của bạn hoàn toàn thả lỏng, hoàn toàn tự tại, không có âu lo, không có phiền não, không có dính mắc, bạn nói xem, tự tại biết bao. Hoàn toàn trở về với đại tự nhiên thì thọ mạng của bạn sẽ rất dài. Cho nên, mỗi một người chúng ta tại thế gian này giữ gìn thân tâm khỏe mạnh, sống được một hai trăm tuổi là bình thường. Không thể nói già rồi thì thể lực không còn nữa. Càng già thân thể càng tốt, già rồi mà thân thể không tốt là bạn không có tu hành. Không có tu hành là bạn không có tu sửa cái tư tưởng hành vi sai lầm của chính bạn, đây gọi là không có tu hành. Bạn có thể thường xuyên chú ý tư tưởng hành vi trong cuộc sống của bạn, tu sửa những sai lầm trở lại, bạn nhất định sẽ được khỏe mạnh, sống lâu. Người xưa nói “*càng già càng dẻo dai*”, ý nghĩa của những chữ này rất sâu sắc. Càng già càng cường tráng, càng già tinh thần càng tốt, thể lực càng tốt, vừa có trí tuệ vừa có kinh nghiệm. Không thể nào già mà hồ đồ, vậy thì hỏng rồi, vậy thì hoàn toàn đã sai.

Chúng ta tu là tu cái gì? Bất luận tại gia hay xuất gia, tứ chúng đệ tử Phật môn chúng ta phải nên biết được công phu tu hành của chúng ta là ở đâu. Thân thể chính là tám bảng hiệu. Tôi đã bốn năm chưa tới nước Mỹ, bây giờ đến Mỹ đi thăm các lão đồng tu, so sánh thử với họ, xem là bạn già rồi hay là tôi già. Đây chính là dạy họ, là giáo hóa họ. Các vị tu hành mà không có chăm chỉ làm. Nếu chăm chỉ làm thì chí ít cũng không có thua tôi. Bạn không có làm nghiêm túc, cho nên bạn không được như tôi. Chí ít là tôi không có bệnh. Bạn có bệnh, bạn phải uống thuốc, bạn phải đi khám bác sĩ, chỉ điểm này thì bạn không bằng tôi. Thể lực của bạn, tinh thần của bạn không bằng tôi, bạn không có tu hành. Cho nên, những sự việc này không thể làm giả được. Nhưng mà vẫn có một số người làm giả tạo, họ sao lại thị hiện như vậy? Tôi nghe nói, có một vị hòa thượng quanh năm mắc nhiều thứ bệnh, ông vô cùng từ bi, đem tội của chúng sanh gánh hết lên người của ông, thật là quá giỏi. Pháp sư Tịnh Không một chút lòng từ bi cũng không có, tội của chúng ta, ông không gánh chút nào. Những lời này nghe qua dường như rất có đạo lý, vì vậy mong rằng người nghe được phải cẩn thận, không nên để cho thuật che mắt này lừa gạt chúng ta.

Tại vì sao không làm sự thị hiện trực tiếp? Phật Bồ Tát tại thế gian này làm ra các sự thị hiện đều không nhất định, nhưng mà các Ngài có cái nguyên tắc là “tùy bệnh cho thuốc”. Bệnh của chúng sanh là ở tại chỗ nào, dùng phương pháp gì để giúp đỡ họ? Đối bệnh bốc thuốc, thuốc đến liền khỏi bệnh. Tất cả chúng sanh quả thật đều có nghiệp chướng nghiêm trọng. Nghiệp chướng người khác có thể gánh thay hay không? Chúng ta đọc thấy ở trên Kinh Phật nói, không thể gánh thay, Phật cũng không thể gánh vác thay. Phật năm xưa tại thế đã biểu diễn cho chúng ta xem, dòng tộc Thích Ca bị vua Lưu Ly tiêu diệt, Thích Ca Mâu Ni Phật có thể giúp đỡ họ được không? Nhìn thấy gia tộc bị người ta tiêu diệt mà không biết phải làm sao. Tôn giả Mục Kiền Liên có lòng từ bi, Ngài dùng thần thông đem gia tộc của Phật để vào trong bát của mình, đem bát đó mang lên không trung để tránh cái kiếp nạn này. Sau đó quay xuống nhìn lại vào trong cái bát, bên trong bát chỉ toàn là máu, Ngài mới hiểu được nghiệp báo của chúng sanh, oai thần của Phật Bồ Tát không thể giúp được gì. Phật không thể chuyển định nghiệp của chúng sanh. Phật giúp đỡ chúng sanh là dạy bảo, dạy bạn cách chuyển như thế nào, bạn chịu chuyển thì sẽ chuyển trở lại. Vì sao vậy? Bạn tự mình làm, gọi là “*tháo chuông cần phải có người buộc chuông*”, bạn tự mình tạo nghiệp thì bạn tự mình hóa giải, vậy thì mới đúng, người khác chẳng thể giúp được gì.

Chúng ta nói đến bệnh có ba loại. Bệnh tật về mặt sinh lý, chỉ cần bản thân chúng ta chú ý giữ gìn sức khỏe thì có thể tránh được. Ăn uống phải đặc biệt chú ý, thuốc không thể uống một cách tùy tiện. Chúng ta còn có một cái bệnh, đó là bản thân biết được loại thuốc gì tốt thì sẽ giới thiệu cho người khác. Bệnh của người ấy có giống với bệnh của ta hay không? Dù cho bệnh như nhau, nhưng thể chất có giống nhau không? Thể chất không giống nhau thì vẫn là không thể đạt hiệu quả. Cho nên, bệnh về mặt sinh lý thì nhất định phải hỏi ý kiến bác sĩ, để họ đưa ra một số phương pháp ăn uống mà tham khảo, họ có thể giúp đỡ bạn. Đây là bệnh về mặt sinh lý.

Còn oán thân trái chủ tìm đến trên thân bạn, là ma quỷ theo thân. Việc này thì bác sĩ cũng hết cách, Phật thì có cách. Bệnh về mặt sinh lý thì Phật không có can thiệp, nhưng mà loại bệnh do oán thân trái chủ, bác sĩ không có cách, Phật thì có cách. Phật dùng cách gì vậy? Điều giải, hòa giải cho hai bên. Nếu như đối phương tiếp nhận, họ sẽ rời khỏi thì bệnh liền hết. Các vị xem thấy, trong Phật môn có “Tứ Bi Tam Muội Thủy Sám”, Ngô Đạt Quốc sư bị mụn nhọt hình mặt người, đó là oan gia trái chủ theo thân, đó là muốn lấy mạng của ông, đến để báo thù. Tôn giả Ca Nặc Ca đã hóa giải cho ông. Họ tiếp nhận, liền rời khỏi, mụn nhọt mặt người liền mất đi. Vì vậy, Phật có thể giúp đỡ chúng ta trị bệnh thì chỉ có một loại này. Hiện nay có rất nhiều người bị những thứ không sạch sẽ theo thân. Chúng ta ở trên Phật đường vì họ tụng Kinh, vì họ làm việc tốt, hồi hướng cho họ, nếu mà họ tiếp nhận được thì họ sẽ đi, bệnh của bạn sẽ liền khỏi.

Loại thứ ba thì rất phiền phức, bệnh nghiệp chướng. Bệnh này không phải do sinh lý, cũng không phải oan gia trái chủ, mà do nghiệp chướng tạo tác các tội nghiệp đã quá nặng, cái tội nghiệp này hơn một nửa là tạo trong đời trước, đời này phước báu hưởng hết thì nghiệp chướng liền hiện tiền. Cho nên, Phật thường hay khuyên bảo chúng ta phải quý tiếc phước báu, phải bồi phước. Không nên xem thường hai câu nói này, nó rất quan trọng. Hạnh phúc của một người là ở những năm cuối đời. Khi bạn còn là thanh niên trai trẻ, bạn hưởng phước báu, những năm cuối đời không còn phước báu thì thật đáng thương. Phước báu chân thật là ở lúc cuối đời. Cho nên khi còn là thanh niên trai trẻ thì phải biết tiếc phước, phải biết bồi phước, mong đem phước báu để dành cho lúc cuối đời. Có phước thì sẽ không có những bệnh nghiệp chướng này hiện tiền. Người hưởng hết phước báu thì bệnh nghiệp chướng liền hiện tiền, hiện tại mọi người gọi là bệnh người già, chẳng hạn như chứng mất trí nhớ của người già, đều là thuộc về loại bệnh nghiệp chướng này, bác sĩ cũng đành bó tay, Phật Bồ Tát cũng giúp

không được. Có phương pháp trị hay không? Có, “Phật thị môn trung, hữu cầu tất ứng”. Là phương pháp gì vậy? Phật dạy bạn sám trừ nghiệp chướng; chỉ có chính bạn thật sự sám hối, thật sự sửa chữa lỗi lầm, thật sự ăn năn hối lỗi, thật sự hồi đầu, bệnh đó của bạn có thể cứu. Thường là những bệnh có hại này, không những thân thể đau đớn, liên lụy người nhà mà còn phải bỏ ra một số tiền thuốc men tương đối lớn. Cho nên cần phải tỉnh ngộ, đem số tiền mua thuốc men này đi làm sự nghiệp từ thiện thì bệnh của bạn sẽ khỏi. Bạn phải hiểu được đạo lý này. Đem hết tiền thuốc men quyên góp để làm việc tốt, sau đó sẽ dẫn đến hai kết quả. Nếu như thọ mạng của bạn còn thì bệnh của bạn sẽ khỏi, nếu như thọ mạng của bạn đã hết thì bạn sẽ ra đi rất an lành, không bị bệnh khổ dày vò. Nhà Phật nói lý, lý và sự tương ứng, chúng ta phải tin tưởng, tin sâu không nghi. Giáo huấn của Phật Đà là giáo huấn chân thật.

Hiện nay có một số người nói, Phật giáo chúng ta nhiều lần khởi xướng, cũng hơn 10 năm rồi, Phật giáo là nền giáo dục chí thiện viên mãn của Phật Đà đối với chúng sanh trong chín pháp giới. Xã hội đại chúng ngày nay vẫn là không tiếp nhận. Đặc biệt là giáo dục từ các cơ quan chủ quản của chính phủ, vẫn không thể tin tưởng, vẫn cứ xem Phật giáo là tôn giáo, xem là mê tín. Giáo dục của nhà Nho hiện nay thì họ có thể tiếp nhận được rồi. Hiện tại chúng ta trong nước hay ở hải ngoại, nhìn thấy có rất nhiều trẻ nhỏ học Nho Kinh do chính phủ tài trợ. Các bộ môn giáo dục của chính phủ có thể tiếp nhận. Nhà Nho là giáo dục, điều này không sai. Trung Quốc từ thời Hán Võ Đế đã chế định ra tôn chỉ của giáo dục quốc gia, bài truat bách gia độc tôn Khổng Mạnh. Ông đề xướng như vậy, mãi cho đến thời Mãn Thanh, chính sách giáo dục của Trung Quốc không hề thay đổi, dù cho triều đại thay đổi, nhưng chính sách giáo dục không đổi, cho nên giáo dục của nhà Nho tại Trung Quốc đã hơn 2000 năm rồi. Mở thi cử chọn hiền tài, mỗi một huyện có huyện học, quốc gia xây đại học Quốc Tử Giám, bắt luận là huyện học cũng được, tỉnh học cũng được, Quốc Tử Giám cũng được, là ngôi trường như thế nào vậy? Cách nhìn của tôi, dùng cách nhìn hiện tại thì là đại học chính trị. Những người đọc sách ấy, mục đích là để làm gì? Tương lai là làm quan triều đình, tham gia chính sự. Cho nên, quốc gia xây dựng trường học chính trị, dùng nhà Nho để làm trường học chính trị, là giáo dục. Quy tế tướng là chủ quản của “Lễ Bộ” (lễ bộ chính là bộ giáo dục), nhưng mà ông đã bỏ qua Phật giáo là giáo dục.

Phật giáo là nền giáo dục gì? Dùng lời hiện nay mà nói là giáo dục xã hội đa nguyên văn hóa. Ai quản việc đó? Hoàng đế tự mình quản. Mục đích giáo dục

của Phật giáo nằm ở đâu? Chúng ta cứ lấy thế gian pháp để mà nói, mục đích rõ ràng nhất là bậc đế vương mong cầu quốc thái dân an, hy vọng xã hội an định, đất nước thái bình, nhân dân được hạnh phúc. Phải dùng cái gì? Phải dùng giáo dục của Phật giáo. Họ không biết ngôi đạo tràng Phật giáo chính là trường học, mặc dù tên gọi không phải là “trường học”, gọi là “tự”, “viện”, “am”, “đường”, bốn cái danh xưng. Tự, viện, am, đường đều là giáo dục Phật giáo, đều là thúc đẩy giáo dục xã hội đa nguyên văn hóa, vua đích thân đến lãnh đạo. Vua đã xem trọng giáo dục Phật Đà hơn so với của nhà Nho. Nhà Nho thì phái một bộ trưởng để lo liệu là xong, còn giáo dục này thì đích thân vua ra lãnh đạo. Các vị thử nghĩ xem, từ xa xưa, những vị vua này họ có trí tuệ, họ có tầm nhìn, có phước báo, có thể thúc đẩy nền giáo dục này, cho nên đất nước trị an lâu dài. Họ có thể truyền mấy mươi đời, họ có thể tại vị mấy trăm năm là có đạo lý của nó. Ngày nay sự giáo dục thù thắng viên mãn như vậy lại bị xã hội đại chúng coi là tôn giáo mê tín, đây là sự bất hạnh của cả nhân loại. Chúng ta có thể trách người ta được không? Không thể được. Hiểu lầm của họ là chính xác, là chính đáng. Vì sao vậy? Không có ai giảng giải. Sai lầm thật sự là ở chỗ nào? Sai lầm là ở người xuất gia chúng ta, người xuất gia chúng ta không có làm tốt sự nghiệp hoằng pháp lợi sanh, cũng chính là nói không có đem giáo dục của Phật Đà làm cho tốt, không có đem giáo dục Phật Đà phát dương quang đại. Ngoài xã hội họ xem Phật giáo là mê tín là do chúng ta đã làm sai, đã hoàn toàn xem nhẹ nền giáo dục của Phật giáo, thậm chí là chính mình cũng không thể lý giải được. Ai mê tín vậy? Chính mình dẫn đầu mê tín. Lỗi lầm của chúng ta rất nặng, cho nên nhà Phật có một câu ngạn ngữ nói rằng: *“Trước cửa địa ngục tăng đạo nhiều”*. Vì vậy tôi không có chủ động khuyên người ta xuất gia. Vì sao vậy? Khuyên người ta xuất gia không chừng là đẩy người ta tới địa ngục rồi. Đây là cái tâm gì chứ? Bạn muốn đưa một người nào đó xuống địa ngục thì bạn khuyên họ xuất gia. Sau khi xuất gia thì có hai con đường, một cái là thiên đường, một cái là địa ngục. Bạn chân thật hiểu được Phật pháp, tín giải hành chứng, như lý như pháp mà tu học, giáo hóa chúng sanh thì bạn sanh thiên. Còn nếu bạn không làm được, cho dù cả đời không có lỗi lầm gì, bạn ở trong tự viện làm một trụ trì, trụ trì thì cũng như là bạn làm hiệu trưởng ở trong trường học vậy, bạn không có phạm sai lầm gì, bạn không có làm một việc gì xấu, bạn là người tốt, không sai, bạn là người tốt một trăm phần trăm, nhưng bạn đã làm một hiệu trưởng mà bạn không làm thành trường học, trong trường học của bạn không có giáo viên, cũng không có học sinh, thì con người bạn có tốt đi nữa cũng bị cách chức xét xử, bạn cũng phải ngồi tù. Không phải là đạo lý như vậy hay sao? Thế xuất thế gian pháp đồng một đạo lý. Cho nên, chúng ta

ngày nay lựa chọn nghề nghiệp này, mặc lên cái y phục này, nếu không thể đem giáo dục Phật giáo làm cho tốt, tương lai sẽ đọa địa ngục. Tôi đã đem những lời này nói rõ ràng rồi, bạn không nên trách người khác, bạn đáng bị như vậy.

Đồng tu tại gia phải làm một người hộ pháp cho tốt, giúp đỡ những pháp sư xuất gia hoằng pháp lợi sanh, cung cấp cho họ đạo tràng để giảng Kinh. Tương lai đồng học của chúng ta ngày một nhiều hơn, không có nơi để mà đi tập giảng thì phải làm sao đây? Mọi người các vị phải giúp đỡ. Cách giúp như thế nào? Thỉnh họ đến nhà của mình để giảng, một tuần đến giảng một lần, giảng cho chúng ta nghe trọn một bộ Kinh hoàn chỉnh từ đầu đến cuối. Còn thỉnh chúng thì chúng ta mời vài người bạn hữu, hàng xóm, không câu nệ nhiều hay ít, năm người ba người không phải ít, mười người, tám người cũng chẳng phải nhiều, chỉ cần các vị cả nhà đều hoan hỷ, mời pháp sư đến nhà để giảng Kinh. Đây là việc cát tường nhất, Phật quang Tam Bảo đã chiếu vào trong ngôi nhà bạn.

Chúng tôi ngày trước ở Đài Trung, thời gian Lý lão sư bồi huấn cho chúng tôi, chúng tôi đi đến đâu để luyện tập giảng Kinh vậy? Đều là đến nhà của các đồng tu; thỉnh chúng khoảng chừng 11, 12 người, có lúc thì chỉ 7, 8 người, mỗi một tuần lễ giảng một lần, nhiều năm không ngừng nghỉ mới có thể luyện được thành. Gia đình này của bạn có phước, bạn mời pháp sư đến giảng Kinh là vô lượng vô biên công đức, nền tảng của pháp sư là nhờ bạn đã bồi dưỡng nên. Những lời này lúc trước, khi tôi giảng Kinh tại Cư Sĩ Lâm, rất nhiều năm về trước tôi đều nói qua, dường như là khóa thứ nhất của lớp bồi huấn, tôi đã nói qua rất nhiều lần. Là phước báo thật sự, là phước báo hạng nhất ở thế gian, không phải tốn tiền. Mời pháp sư đến nhà của ta giảng Kinh là phước báo chân thật so với việc bạn làm một cái pháp hội Thủy Lục, làm một cái đàn tràng Thủy Lục. Nghe nói muốn làm một pháp hội Thủy Lục, ở đây thì tôi không biết, ở Đài Loan thì phải tốn mấy triệu tiền Đài Loan. Công đức mời pháp sư giảng Kinh lớn hơn nhiều so với việc đó. Việc đó là giả, công đức mời pháp sư đi đến nhà mình giảng Kinh mới là chân thật. Do đây mà biết, nếu như nói trong ngôi nhà bạn không được sạch sẽ cho lắm, trong nhà có người bệnh, thường hay có quá nhiều việc không thuận lợi, thì mời pháp sư đến nhà bạn giảng Kinh vài lần là thiên hạ thái bình, việc gì cũng không còn nữa. Quả thật như vậy. Cho nên đạo tràng Cư Sĩ Lâm này, những năm gần đây tại vì sao được hưng vượng như vậy? Đâu có gì khác ngoài việc ngày ngày giảng Kinh. Niệm Phật đường ngày ngày có người đang niệm Phật, giảng đường thì ngày ngày có người đang giảng Kinh, chư Phật hộ niệm, Long Thiên Thiện Thần bảo hộ thì đạo tràng có thể nào không hưng

vượng? Nghe nói hiện tại trong nước cũng có một số đạo tràng rất hưng vượng, các vị đi nghiên cứu nguyên nhân hưng vượng của họ thử xem, cũng là thường thường mời pháp sư giảng Kinh, cũng là Niệm Phật đường ngày đêm niệm Phật không gián đoạn.

Xin nói rõ lại một điểm, mọi người bắt luận là thế pháp hay Phật pháp đều đem tiền tài xem rất trọng, kinh phí đạo tràng của chúng ta là từ nơi nào đến? Không cần bản thân ra sức suy nghĩ, không cần tự mình phải nhọc công, chính mình động não suy nghĩ là suy nghĩ sẽ lệch lạc, không những tiền tài không thể cuồn cuộn đến, ngược lại còn cản trở đi mất. Đây là sự thật. Tiền là từ đâu đến? Bồ thí, càng thí càng nhiều. Không chịu bồ thí, những thứ đồ này là tôi để buôn bán, vậy thì tiền tài liền đoạn mất, khổ nạn của bạn liền tới. Tại sao vậy? Không nghe lời của Phật, tin tưởng vào cái chủ ý xấu của mình, vậy thì sai rồi. Nếu bạn muốn được tiền tài thì bạn phải dốc sức tu tài bồ thí. Nếu bạn muốn thông minh trí tuệ thì bạn phải dốc sức tu pháp bồ thí. Nếu bạn muốn khỏe mạnh sống lâu thì bạn phải tu vô úy bồ thí. Phật nói không hề sai, người thế gian chúng ta không có cái trí tuệ này, không có cái học vấn này, toàn bộ đều làm sai. Nếu như đạo tràng ta đã không bồ thí, mà còn phải lấy đồ để bán lấy tiền, đây là gì? Là tin tưởng ý của chính mình, không tin lời nói của Phật. Không tin tưởng Phật thì chớ Phật đi mất, thần hộ pháp cũng đi luôn, đạo tràng này nhất định sa sút, không bao lâu cái tướng suy liền sẽ hiện tiền, không thể thành tựu. Đây chân thật gọi là kẻ đáng thương xót. Đồng tu chúng ta phải nhớ kỹ, tôi học Phật 50 năm, giảng Kinh bốn mươi mấy năm, những kinh nghiệm này, những thường thức này của tôi rất phong phú. Chỉ cần buông bỏ thành kiến của chính mình, tùy thuận giáo huấn của Phật Đà thì sẽ thuận buồm xuôi gió. Nếu như không tin vào sự giáo huấn của Phật Bồ Tát, tùy thuận phiền não tập khí của chính mình, quyết định là đến sau cùng chỉ có thất bại. Mọi người chúng ta đều phải hiểu đạo lý này.

Tốt rồi! Hôm nay thời gian đã hết, chúng tôi chỉ giảng đến đây thôi.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ